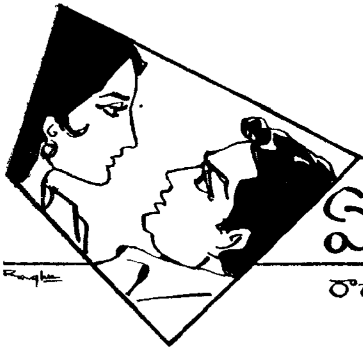

ఏమో బాబూ

రాచకొండ రంగనాథశర్మ

ఇవాళ నా కళ్లముందు పదహారేళ్ల 'లలిత' లలితమనోహరంగా తిరుగుతున్నా ఎందుకో నా కా ఏడేళ్ళ లలితే గుర్తుకొస్తూంది.

చిన్నదీ - చింకిదీ అయిన గౌను. పొడుం రంగుదీ-పొట్టిదీ అయిన ఆ లాగూ ... మా తాతయ్య పిలకలో ఓ పాయలా ఉండే ఆ పిలక జడా ... నిజాయితీ తగ్గినవాడి మనసులా ఉండే వెలిసిన రిబ్బనుముక్కా... మెడలో కాశీ తాడుతో కలిపి వేసుకున్న ఆంజనేయుడి బిళ్ళా ... చేతులకి నల్ల రబ్బరు గాజులూనూ.

'ఒరేయ్ శ్రీనూ! ఏమిట్రా అలా చూస్తావు దాన్ని. నీ పెళ్ళాం అది' అత్తయ్య అంటూంటే -

"ఛీ! యీ చీమిడిముక్కుది నా పెళ్లాం వేంటి?" అని పదకొండేళ్ల నేను చీదరించుకునేవాణ్ణి.

"ఛీ! నేను దీన్ని పెళ్ళిచేసుకోనసలు" అనేవాణ్ణి నేను.

"కుర్ర వెధవ్వి- యివన్నీ నీకెందుకులే" అని నవ్వేసేది అత్తయ్య.

నాన్నకున్న ఒకే ఒక చెల్లెలు మా అత్తయ్య. మావయ్యకు ఉద్యోగంలేదు. ఉద్యోగం సంపాదించడానికి వయస్సున్నంతకాలం తరగదనుకున్న ఆస్తిని పాడుచేసిన మావయ్య, ఆ తర్వాత ఉద్యోగం దొరక్క పూలమ్మిన చోటనే కట్టెలమ్మవలిసి వచ్చింది. ప్రయివేట్లు చెప్పి ... కోమటి కొట్లలో పద్దులు వ్రాసి..కన్నతల్లినీ, తననూ పోషించుకునేవాడు.

మా మేనత్త మొండితనంవల్ల ఆవిడకు వయస్సులో జరగాల్సిన పెళ్ళి జరగలేదు. పదహారేళ్ళలోపునే ఆడపిల్లల్ని అత్తింటికి పంపే సాంప్రదాయం ఉన్న కుటుంబంలోని మా మేనత్తకు పాతికేళ్లు దాటితే కాని పెళ్ళికాలేదు.

అత్తయ్యను పెళ్ళాడాకే మావయ్య స్థితిగతుల్లో కొంత మార్పు వచ్చింది.

అందులో మా నాన్న ప్రచ్ఛన్న హస్తం చాలా ఉంది.

వాళ్లకు కలిగిన ఒకే ఒక సంతానం 'లలిత'.

గడిచిన జీవితానికీ – గడుస్తున్న బ్రతుక్కీ బేరీజు వేసుకుని ఓ రకం వేదాంతం అలవర్చుకున్నాడు మావయ్య.

అత్తయ్యదే ఆ యింట్లో పైచేయి.

మావయ్యంటే ఎందుకో నాకు మొదట్నుంచీ ఎంతో జాలి.

నాన్నకు చెల్లెలిమీదఉన్న అమితమైన అభిమానంవల్ల నైతేనేమి... రక్త స్పర్శ కావటం మూలాన్నయితేనేమి...మొత్తం మీద లలితను నాకిచ్చి పెళ్ళిచేయటమే ఆయన అభిమతం...నిర్ణయంకూడా.

అమ్మకుకూడా లలితంటే మంచి అభిప్రాయమే ఉంది.

కాకపోయినా నాన్న నిర్ణయాల్నేనాడూ అమ్మ వ్యతిరేకించలేదు. అలాంటి స్వభావంకూడా కాదు అమ్మది.

అందరూ ఏకగ్రీవంగా ఆమోదించిన బంగారుబొమ్మ 'లలిత.'

నా నిర్ణయంతో పని లేనట్టుగా... నా ఆమోదముద్రతో అవసరం లేనట్టుగా ... వాళ్ళల్లో వాళ్ళే అన్ని నిర్ణయాలు తీసుకుంటున్నారు.

ఇరవై ఏళ్ళు నిండిన నాకూ ఓ వ్యక్తిత్వం ఉంటుందని వాళ్ళనుకోరేం? నాకూ ఆశలూ, ఆశయాలూ ఉంటాయనీ... కనీసం నన్ను సంప్రదించాలనీ వాళ్ళు ఊహకందకపోవటం నాకు ఆశ్చర్యాన్నే కలిగించింది.

నా ఊహలిలా సాగుతుండగానే...

నాన్నతో అంది అత్తయ్య "వాడిచేత కూడా 'ఊ' అనిపిస్తే పోలా" అని. ఎదురుగానే ఉన్నాడుగా, మనం అనుకున్నవన్నీ విన్నాడు కదా- అయినా పోనిద్దూ, కుర్రకుంక,వాడికివన్నీ యేం తెలుస్తాయ్" నాన్న తేలిగ్గా కొట్టిపారేశారు.

నాకు పుండుమీద కారం జల్లినట్టయింది.

అత్తయ్య ఆ మాటన్నప్పుడయినా నా అభిప్రాయం తెల్సుకోవాల్సిన బాధ్యత మరచి 'కుర్రకుంక' అని కొట్టిపారేస్తారా?

"అసలీ పెళ్ళికి నేనొప్పుకోనని ప్రతిఘటిస్తే?" ఆలోచన అయితే వచ్చిందిగాని... మాటల్లో చెప్పగలనా నేను?

ఒకవేళ చెప్పగలిగినా అట్నుంచి ఓ వాట్లు రాంభాణాల్లా నా మీదకు దాడి చేస్తాయ్...

లలితతోనే చెప్పేస్తే? ఆ అయిడియా నాకు నచ్చింది.

నాన్నంటే భయం ... అమ్మంటే గౌరవం ... అత్తయ్యంటే భక్తి ... మావయ్యంటే జాలి...

లలితతో చెప్పడానికివేం అడ్డురావనే నా ఉద్దేశ్యం...

అదీ లలితతో ఒంటరిగా ఉన్నప్పుడు చెప్పాలి.

ఎప్పుడు వీలవుతుంది? ఎలా వీలవుతుంది??

లలితతో అలా తోటలోకి వెళితే?

ఈ సంగతులన్నీ మాట్లాడవచ్చు

కాని లలితను ఒంటరిగా నాతో తోటలోకి పంపిస్తారా అని అత్తయ్య నడిగితే?

అత్తయ్య మనసులో, దేవుడున్నాడు కాబోలు. నా మనసులో ఉన్నమాట మన సులోనే ఉంది–

లలితా...నువ్వూ కలిసివెళ్ళి అలా తోటచూసి రాకూడదట్రా శ్రీనూ అంది. లలిత 'బోల్డు' సిగ్గు ఒలకబోసింది. ఒలకబోసిన ఆ సిగ్గుకళ్ళతోనే అలవోకగా నా వేపు చూసింది.

అలా లలిత చూసిన చూపులకు నాకూ వల్లమాలినసిగ్గు ముంచుకొచ్చింది.

నాన్నగూడా అత్తయ్య మాటల్ని సపోర్ట్ చేయటంతో కొండంత బలం వచ్చింది నాకు.

వెళ్ళిరండిరా. పెందరాళే వచ్చేయండి దారిలో పురుగూ పుట్రా ఉంటాయి అనటంతో యిద్దరం లేచాం.

యిదేం తనకు పట్టనట్టు పడక్కుర్చీలో కూర్చుని చుట్టపీలుస్తూ మహదానందంలో మునిగి తేలుతున్నాడు మావయ్య.

లలితతో కలిసి నడుస్తుంటే నా కెంత గర్వంగానో ఉంది.

నేనెంతో ఎత్తుకెదిగి పోయినట్టూ... నే నెంతో పెద్దవాణ్ణయి పోయినట్టూ.. అనిపించింది.

యిద్దరం తోటలోకి చేరుకున్నాం. దారి పొడుగునా ఏదో ఒకటి వాగుతూనే ఉంది లలిత. ఒట్టి వాగుడుకాయ.

తోటలో కెళ్ళినా తన వాగుడు కట్టి పెట్టలేదు.

నేను పరధ్యానంగా 'ఊ' - 'ఆ' ఓహో! అలాగా అంటున్నా నంతే

నా మనసులో విషయాన్నెలా బయట పెట్టాలా అని ఆలోచిస్తూన్న నేను లలిత మాట్లాడటం ఆపేసినా 'ఆ' అలాగా అంటూంటే పగలబడి నవ్వుతూన్న లలితకేసి కంగారుగా చూసాను.

నేను మాట్లాడటం ఆపేసి చాలా సేప యింది. అయినా నవ్వు...నవ్వు... నవ్వుతూంది.

నాకు అరికాలిమంట నెత్తి కెక్కింది.

"ఛీ! యింత మూగదేవుఁడి వేంటి బావా నువ్వు- అస్సలేం మాట్లాడటం లేదు" అంది నవ్వటం ఆపేసి.

"ఏం...మాట్లాడను" రెండు మాట లకు మధ్య మూడుగుటకలు మ్రింగాను.

దాంతో విరగబడి నవ్వటం మొద లెట్టింది.

మరొకప్పుడయితే ఆ నవ్వుల్లోంచి నవరత్నా లేరుకునేవాణ్ణి.

ఆ నవ్వుల జల్లుల్లో హాయిగా తడిసి వణికిపోతూన్నట్లు నటిస్తూ లలితను గట్టిగా కౌగిల్లోకి తీసుకునేవాణ్ణి.

కాని నాకు వళ్ళు మండిపోతూంది. నా వ్యక్తిత్వాన్నెవరూ గుర్తించని వేళది. లలిత నవ్వుతూనేఉంది.

"అలా నవ్వకు" ఉక్రోషంగా అరి చాను.

"నవ్వితే," బుగ్గమీదవేలు చక్రాల్లా తిరిగిన కళ్లు.

"నాకోక్రోపం వస్తుంది."

''వస్తే' త్రాచుపాములాఁటి నల్లటి జడకొసల్ని సవరించుకుంటూంది

"నిన్ను పెళ్లిచేసుకోను."

"ఎంత చక్కఁటి శుభవార్త చెప్పావు బావా'' అన్నలలిత మాటలకు గఱవెత్తు తృళ్ళిపడ్డాను

నా వులికిపాటు చూసి మళ్ళీ నవ్వు మొదలుపెట్టింది.

''యిదిగో! నిజఁవే చెబుతున్నా-ఇలా అయితే నిన్ను పెళ్ళిచేసుకోను" బెదిరి స్తున్నట్టుగా అన్నాను.

"మానెయ్" అంది లలిత మరో ప్రక్కగా తిరిగిపోయి

ఎంత గీర? పళ్లు కొరికాను.

"యీ పెళ్ళెలా తప్పిపోతుందా అని నేను ఆలోచిస్తున్నాను." అటు ఎటో చూస్తూ అంది.

"నిజం?"

"ఔను బావా! నిజంగానే - అసలు నీతోనే మాట్లాడాలనుకున్నాను. అవ కాశంకోసం యెదురుచూశాను. అవ కాశం వచ్చింది కనుక మనసులో మాట నీతో చెప్పాను.''

నా ముఖం ముడుచుకుపోయింది

"ఏంఎందుకని? నేను నీకు నచ్చలేదా లలితా?''

"నచ్చితే నిన్ను చేసుకోవటానికి నాకేం అభ్యంతరం ఉంటుంది?"

నా అహం దెబ్బతిన్నది.

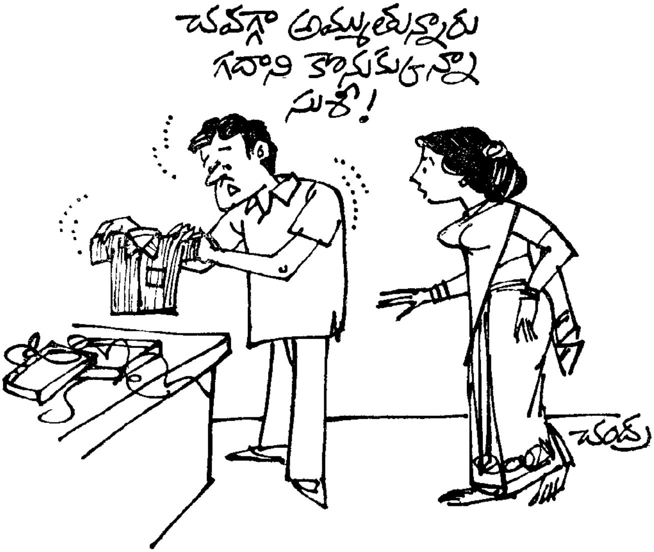

ఏం నేను అందంగా లేనా?

ఎందుకు? కొరుక్కు తినడానికా?

నాలో ఉక్రోషం పెరుగుతోంది.

ఆస్థి...చదువు అన్నీ ఉన్నాయ్... ఒక్క తలకాయ తప్ప...

'ఇది కాదేంటి' అన్నాను నా తల చూపిస్తూ... నాకు ఉడుకుమోత్తనం వచ్చేస్తూంది.

' అందరికీ ఉంటుంది. అందరికీ తల కాయల్లో ఉండేదే నీకు తక్కువ" ఎందు కలా అందో అర్థంకాలేదు

"ఎవర్నయినా ప్రేమించావా?" నేను ఓడిపోతున్నానేమో ననిపించింది.

"మ్రరేం" అంది తిక్కగా.

''ఎవడా రాక్షసుడు''నాలో కసి రేగు తూంది.

''వడ్లగింజలో బియ్యపుగింజ''

సరిగ్గా అదే సమయంలో నాకో మంచి అయిడియా వచ్చింది.

పోన్లే! నిన్ను పెళ్ళి చేసుకోవటం నాకూ యిష్టంలేదు.

ఏం?

నేనొక అమ్మాయిని ప్రేమించాను. పెళ్ళిచేసుకుంటానని మాటిచ్చాను.

ఏం నేనందంగా లేనా?

ఎందుకూ? కొరుక్కు తినడానికా?

లలిత కళ్ళల్లో ఎర్రజీర.

"ఆ అమ్మాయి యెంతో అందంగా ఉంటుంది నీకంటె..."గబుక్కుననాలి క్కర్చుకున్నాను ఎక్కడ కొరుక్కు తినడానికా అని అడిగేస్తుందేమోనని-మాటల్లో దొరికిపోకూడదు.

లలిత చటుక్కున లేచి నిలబడింది.

నేనూ లేచాను.

కట్నం క్రింద ఓ మారిన్ మైనర్ కారూ- ఓ బంగళా యిస్తానన్నారు వాళ్లు.

లలిత కదిలింది. నేనూ కదిలాను.

"అమ్మానాన్నా ఒప్పుకోకపోతే రిజిష్టర్డ్' పెళ్ళి చేసుకుంటాను.

లలిత అడుగులు జోరుగా పడుతున్నాయ్...

నేనూ నడకవేగం హెచ్చించాను- యిద్దరం యిల్లు చేరాం.

యింట్లో నాన్నా... మావయ్యా... యిద్దరూ లేరు.

లలిత విసవిసా నడుచుకుంటూ అత్తయ్యఉండే గదిలోకి వెళ్ళింది.

నేను వంటింట్లోఉన్న అమ్మదగ్గర కెళ్లాను.

"అమ్మా; లలితతో నాకిపెళ్ళియిష్టం లేదు" ఎలా చెప్పగల్గానో నాకేఆశ్చర్య మనిపించింది.

అమ్మ చటుక్కున నావేపు కోపంగా చూసింది.

"వెర్రి వెర్రిగా వాగకు" అని వార్నింగిచ్చేసింది.

''ఎవరయినా వింటే నవ్విపోతారు'' బుగ్గలు నొక్కుకుంది.

"వాళ్లు వింటే బాధపడతారు" రహస్యమంత నెమ్మదిగా అంది.

''నాన్నగారు వింటే చంపేస్తారు'' అంది.

"అదికాదమ్మా..."

"ఏదికాదు; నోరు మూసుకుని పడుండు" అంటూ పొయ్యిమీద అన్నం గిన్నెను దింపి...చారుగిన్నె పెట్టింది.

"నేను చెప్పేదికూడా కొంచెం వినమ్మా''

విసుగ్గా నావేపు తిరిగింది అమ్మ.

"లలిత ఎవర్నో ప్రేమించిందట."

"ఏమిట్రా నువ్వు వాగేది" అమ్మ షాక్ తిన్న గొంతుతో అంది.

"ఔనమ్మా! లలితే చెప్పింది 'నేనెవర్నో ప్రేమించాను. యీ విషయం నీతో ఎలా చెప్పాలా అని ఆలోచిస్తున్నాను బావా. యివాళ ఆ అవకాశం వచ్చింది కనుక నీతో చెప్పేస్తున్నాను. నీతో పెళ్ళిజరగటం నా కిష్టమేలేదు బావా' అందమ్మా."

అమ్మముఖం వెలవెల బోయింది.

నమ్మలేనట్టుగా తలఅడ్డంగా ఊపింది. తనలో తనే ఏదో అనుకుంది.

అంతలోనే సర్దుకుని 'సరే. నాన్నగారు రానీ-అదేదో ఆయనే తేలుస్తారు. నువ్వెక్కడా......ఏమీ మాట్లాడకు'' అంది.

అమ్మయినా నా మాటలకింత కాలానికి విలువిచ్చిందని పొంగిపోయాను. పీట లాక్కుని కూర్చున్నాను వంటింట్లోనే.

లలిత.. అత్తయ్య... ఎవరూ గదిలోంచి బయటకు రాలేదు.

మరో ఐదునిమిషాలకు నాన్నా... మావయ్యా వచ్చారు.

ఓసారి యిలావస్తారా" అంది అమ్మ వంటగదిలోనుండే నాన్నని ఉద్దేశిస్తూ..

నాన్న వచ్చాక అమ్మ నే చెప్పిన మాటలన్నీ తిరిగి చెప్పింది.

నాన్న నిశ్చేష్టుడైపోయాడు

కోపంతో ముఖం జేవురించింది.

అమ్మ అందించినగ్లాసుడు మంచినీళ్లు ఒక్క గుక్కలో త్రాగేశారు.

చిర చిరలాడుతూ బయటికెళ్తుండగానే గదిలోంచి అత్తయ్య బయటకొచ్చింది.

"అన్నయ్యా! ఓసారిలా వస్తావా" అంది.

అత్తయ్యముఖం వాడిపోయి ఉంది.

నాన్న కోపంగానే అత్తయ్యగదిలోకి వెళ్లారు.

ఏమైనా గదిలోంచి కేకల్లాంటివి విని పిస్తాయేమోనని చెవులు రిక్కించి వింటున్నాను.

నా గుండె దడదడలాడింది.

పదినిముషాల తర్వాత పెద్దగా నవ్వుకుంటూ అత్తయ్య గదిలోంచి వస్తున్న నాన్నకేసి అయోమయంగా చూస్తూ ఉండి పోయాం అమ్మా-నేనూ.

మావయ్య మామూలు ధోరణిలో పడక్కుర్చీలో పడుకుని చుట్ట కాల్చుకుంటూ మహదానందంలో మునిగి తేల్తున్నాడు.

"ఒరేయ్! యిలా రా"

నాన్న పిలుపుతో నా గుండెఆగినంత పనయింది.

దీనంగా అమ్మ వేపు చూసాను.

''రారా'' నాన్న మళ్ళీ గద్దించారు.

''నువ్వూ రా అమ్మా'' అన్నట్టుగా అమ్మ వంక చూచి నాన్న దగ్గరకొచ్చాను.

నా వెనకే అమ్మ కూడా వచ్చింది.

"నీ కట్నంక్రింద వచ్చే కారూ - బంగళా లలితకు వ్రాసిచ్చేయ్." నాన్న కంఠం ఖంగుమంది.

చెమటతో తడిసిపోయాను.

''యేమిరా నువ్వు లలితతో అవాకులు...చెవాకులు వాగావట''

"అబ్బే... అది... అదేం" నసుగుతున్నాను. నోట్లోంచి తిన్నగా మాట రావటంలేదు. గొంతుతడి ఆరిపోతూంది.

"ఏమిటోయ్. అలా నీళ్ళు నవుల్తావ్. చెప్పు."

అమ్మ నా ముఖంలోకి అదోలా చూస్తూంది.

అంతవరకూ ఎలా దాచుకున్నారో గాని నాన్న తిరిగి పెద్దగా నవ్వటం మొదలుపెట్టారు కాస్సేపటికి నవ్వాపి "ఇద్దరికిద్దరూ ఒక్కలాంటివాళ్లే-అదేదో వీణ్ణి ఆట పట్టించడానికి ఉన్నవీ.. లేనివీ చెబితే ముఖం కందదుంపలా చేసుకుని.. వీడి మట్టిబుర్రకు తోచింది వీడేదో వాగాడుట.

దాంతో... వీడు చెప్పిందంతా నిజఁవే అనుకుని ఏడుస్తూ కూర్చుంది లలిత. ఏరా: యిదంతా నిజఁవేనా:"

నాన్న ముఖంలోకి చూడలేక నేల చూపులు చూస్తూ ఉండిపోయాను.

''తిన్నదరక్కపోతే నాలుగుమైళ్ళు పరుగెత్తు. అంతేకాని అసలే అమాయకురాలు లలిత. దాన్ననవసరంగా హడల గొట్టకు'' అంటూ నాన్న పెరట్లోకి వెళ్ళిపోయారు.

అమ్మ ముసిముసిగా నవ్వుకుంటూ వంటగదిలోకి వెళ్ళిపోయింది.

నేనొక్కణ్ణి అలాగే నిల్చుండిపోయాను

"అంటే... నేను లలితతో పెళ్ళికి ఒప్పేసుకున్నట్టే నన్నమాట."

ఇరవై యేళ్లు నిండిన నాకూ ఓ వ్యక్తిత్వం, ఆశలూ, ఆశయాలూ ఉంటాయనీ...

కనీసం నన్ను (నా పెళ్ళివిషయంలో) సంప్రదించాలనీ ఒకళ్లూ అనుకోరేం:

లలితతో నీపెళ్ళి నిశ్చయం చేశామని మాటవరసకైనా నాతో యెవరూ అనరేం:

ఏమోబాబూ!